

တက္ကသိလ်

ဝင်္ဂါဘဏ္ဍာ

၁၂၂၈ နှင့် ၁၃၀၈

သန္တာပြုလ် သံမဏီလ်

ဒုတိယပိုင်း
ကတ်သိမ်း

အစိုး (၅)

ကျင်းယန်တျော်သည် လျှောက်လာရင်းမှ စိတ်ဝင်စားကာ
ရှုံးသို့ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

သူသည် လုချမ်းကို သတိမရနိုင်တော့ပါ။ ဝက်ပါဆန်သော
သချင်းရှုကို စိတ်ဝင်စားစွာ လျှောက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

အတန်ကြာ လျှောက်လှမ်းလာရင်းမှ လုချမ်းကို သတိရ^၁
သွားလေသည်။ သူက လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူလျှောက်လှမ်း
လာသော လမ်းကြောင်းမှအပ အခြားဘဏ်များ မဖြင့်တွေ့ရပေ။

သူက ရတ်ဘရက် စိတ်ပူသွားသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်
ကြောင်းကို ပြန်လှည့်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ထူးဆန်းသော အုတ်ရှုတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေ
သည်။ သူက စိတ်ဝင်စားသွားကာ အနားသို့ တိုးကပ်ကြည့်မိလေ
သည်။ ထိုအခါ သူမျှကိုလုံးအစုံသည် ပြေးကျယ်၍သွားလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအုတ်ရှုတွင် သူ၏အမည်ကို
ရေးသားထားခြင်းကို တွေ့ရသောကြောင့် ပြစ်သည်။

ကျင်းယန်တျော် ရတ်ဘရက် ခြေသံကြေားလိုက်ရသည်။ သူက
နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိအခါ လူတရှိက လုဆောင်းကို ချုပ်နောင်ထားသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုတ္တများက သူ့ကိုစိုင်းထားလိုက်ဖြေလေသည်။
“ဟေ့လူတွေ ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျုပ်လူကို လွှတ်ပေး
စမ်း”

ထိလူများထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသောလှက ကျင်း
ယန်ကျွန်ုတ္တ်လှည့်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ဘာဖြစ်လို့ လွှတ်ပေးရမှာလဲ”

ကျင်းယန်ကျွန်ုတ္တ်က ထိလူ၏ရွှေ့သို့ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဆင်း
လိုက်လေသည်။

သူ၏လျှပ်ရှားမှုသည် တစ်ခုများသာ ကြောလိုက်သောကြောင့်
ကျွန်ုတ္တများရော၊ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူရော လျှပ်ရှားရီန်မရလိုက်ဘဲ
ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျင်းယန်ကျွန်ုတ္တ်က ထိလူကို ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။
ထိလူသည် စောစောပိုင်းက အော်ရယ်ထားသူ၏ ယခုအခါ ပျောက်
ကွယ်သွားလေသည်။ သူက မျက်မှာ်ကြုတ်၍ ဖြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... သူ့လူကို လွှတ်ပေးလိုက်”

ထိလူ၏အမိန့်သံနှင့်အတူ လုဆောင်းကိုချုပ်ကိုင်သူနှစ်ယောက်
သည် လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

လုဆောင်းသည် ထိလူများ၏လက်ထဲမှ လွှတ်သွားသည်နှင့်
ကျင်းယန်ကျွန်ုတ္တ်မြေးလာလေသည်။ ကျင်းယန်ကျွန်ုတ္တ်သည် ခေါင်း

ဆောင်ဖြစ်သူကို ချုပ်ကိုင်ထားရာမှ လုအျမ်းနှင့်အတူ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလူတွေ အကုန်ပြန်နိုင်းလိုက်”

ကျင်းယန်ကျေနှင့်က ထိုလူ၏လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ ပြောလိုက်လေသည်။ လုအျမ်းက ထိုလူကို ထပ်၍ ဓားဖြင့် ဆောက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ ဌီမ်နောက်လေသည်။ ကျင်းယန်ကျေနှင့်သည် တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ဆုတ်သွားရာမှ သူ့ နာမည် ကမ္မည်းထိုးထားသော အုတ်ရှာအနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဒါ ခင်ဗျားတို့ ရေးထားတာမဟုတ်လား”

ထိုလူက ခေါင်းညီတို့လိုက်၏။ ကျင်းယန်ကျေနှင့်က လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ထိုလူကို ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ကျေန်လက်တစ်ဖက်၏ လက်ဝါးနှင့် အုတ်ရှာ၏ရှေ့မှ နာမည်ကမ္မည်းထိုးထားသော အုတ်တို့င်ကို ရိုက်ချိုးသို့က်လေသည်။

‘ဗုန်း’

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ကမ္မည်းထိုးထားသောအုတ်တို့င်လဲကျသွားလေသည်။

ရှိရာမျှအားလုံးတို့သည် ကျင်းယန်ကျေနှင့်၏ လက်ဝါးရိုက်ချေကို အုံဥပ္ပါတ်လန်သွားပြီး ရုံက်လုံးများ ပြု၍သွားကြလေသည်။

တိယ့်က အုတ်တိုင်ကိုယျဉ်ကြည့်လိုက်ပြီး ဖွန်စွာ အံ့ဩ
ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ဟောကောင်တွေ ... သွားကြာ အားလုံး ပြန်ဆုတ်ကြ”

သူက အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် သူ၏လူများသိသုတေသနများ
လမ်းအတိုင်း ပြီးလွှားပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။ လုချေမှုးက
ကျော်စွာ ပြီးလိုက်မိသည်။

ကျင်းယန်ကျန်သည် သူချုပ်ကိုင်ထားသော လူ၏လက်ကို
လျော့ရဲ့ ဖွတ်လိုက်ပြီး ...

“နောက်ဆို မှုပ်ထား ... ကျူးပို့နောက်ကို ဘယ်တော့မှ
လိုက်ပြီး မနောင့်ယှက်နဲ့ ... နားလည်လား”

တိယ့်သည် ခေါင်းညီတ်လိုက်၏။ တို့နောက် ကျင်းယန်ကျန်
သည် လက်ကို မဖြေဖွတ်လိုက်သောအခါ လျှင်ပြန်စွာ ထွက်ပြီးသွား
လေသည်။ လုချေမှုးသည် ကျင်းယန်ကျန်ကိုကြည့်ကာ ပုံးတစ်ချက်
တွန့်လိုက်လေသည်။ ကျင်းယန်ကျန်က လုချေမှုးကို ...

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပျောက်သွားတာလဲ”

လုချေမှုးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“မသိပါဘူးဘာ၊ ကျူးပို့လည်း လျောက်သွားရင်းနဲ့ ဘယ်လို
ဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး၊ ဒီလူတွေနဲ့ တိုးတော့တော့ပါပဲ”

ကျင်းယန်ကျန်သည် လုချေမှုး၏ပုံးကို တစ်ချက် ပုံတို့က်
ပြီး ...

“နောက်ဆုံးရင် သတိထားပြီးနေပါ။ ရန်သူဆိုတာ အမှာင်
တွင်းကလူပဲ၊ ကိုယ်က အလင်းရောင်ထဲမှာဆိုတော့ သတိအမြဲရ
တယ် ... မှတ်ထား”

သူက အပြစ်တင်လိုက်ပြီး ရှုံးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။
လုချမ်းသည် ကျင်းယန်ဂျာန်နောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်လာခဲ့လေ
သည်။

တွင်းယန်ကျိုး၏ တိုက်ခိုက်မှုကိုခံလိုက်ရသဖြင့် သူတို့
မကျေမနပ် ဖြစ်ကာနေလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ဆရာတ်
သို့ ရောက်ရှုရွားကြေလေသည်။

ဆရာဖြစ်သူက သူတို့ကို မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ”

“ဟိုနှစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်”

ဆရာဖြစ်သူက မျက်လုံးပြုးကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟော ... တွေ့ခဲ့ကြတာကို ဘာကြောင့် ငါ့ဆီ ဖမ်းမခေါ်
တာလဲ”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ရျက်နာမဲ့စွာဖြင့် ...

“သူတို့က ကျိုးတော်တို့ကို ဆုံးမလိုက်လိုပါဆရာ”

ဆရာက ဒေါသခြားခြားတွက်သွားကာ ...

“ဟော ... မင်းတို့တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေပဲ”
ဆရာလုပ်သူက မကျန်ဖြောဖြင့် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်
လေသည်။

“ဘယ်မှာလဲ အဲဒီအကောင်တွေ ... ငါနဲ့တွေ့မယ်”

သူကပြောပြီးသည်နှင့် ရွှေမှိုးဆောင်ကာ ထွက်သွားလေ
သည်။ သူ၏လူများက နောက်မှလိုက်သွားကြော်လေသည်။

တကယ်တော့ ထိုလူများသည် သံမဏီလက်ထံပင်း၏
ရိုက်းအဖွဲ့တစ်ခုသာဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သို့င်းလောက်တစ်ခုလုံးကို
ကြိုးစိုးကာ အပ်ချုပ်လိုက်ပြီးကို အမိကရည်ရွယ်လျက် အဖွဲ့များစွာခဲ့
ကာ လှပ်ရှားနေကြလေသည်။

သူတို့သည် သို့င်းရိုက်းအသီးသီးကို မက်လုံးပေးကာ မြှုံး
ဆွယ်သည်။ မလိုက်နာပါက အသက်ကို အန္တရာယ်ပေးကြသည်။
သူတို့အဖွဲ့သည် တဖြည်းဖြည်းကြီးမားလာလေသည်။

မြို့တော် ရာကြိုးများ၌လည်း အင်အားကိုအသုံးပြုကာ လှပ်
ရှားနေကြလေသည်။

ကျင်းယန်တျိန်နှင့်လုချမ်းတို့သည် သူတို့နောက်တို့ ထပ်မံ
နောင့်ယုက်မည်စိုးသောကြောင့် ခြေရေဖျောက်ကာ နေလိုက်ကြ
သည်။

သူတို့က အနီးဆုံးရှိသော ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိ
သွားကြလေသည်။

လျှော်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။ စည်ကားမှ သိပ်မရှိပါ။ အိမ်များမှာလည်း တစ်အိမ်နှင့်တစ်
အိမ် အတော်ဝေးဝေးတွင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လျှော်းနှင့်ကျင်းယန်ကျွန်ုတ္ထုသည် ရွာလမ်းကလေးအတိုင်း
လျောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ထိုရွာကလေးမှာ ထူးဆန်းနေသည်။
တည်းခိုခန်းကလေးများတို့လည်း တွေ့ရှိလာရလေသည်။

ကျင်းယန်ကျွန်ုတ္ထုက ထိုတည်းခိုခန်းကလေးဆီသို့ ဦးတည်
သွားလေသည်

“လျှော်း ... ငါတို့ အဲဒီကိုသွားကြတာဖော့”

လျှော်းက ခေါင်းညီတ်ကာ ...

“ကောင်းတယ်ဆရာ”

သူတို့သည် ဓမ္မးရက်ရည်စွာ လျောက်လာခဲ့ရသဖြင့် အနား
ယူချင်နေလေပြီ။

“ဆရာ ... ကျွန်တော်တို့တွေ့ခဲ့တာ ဒီနေရာပဲ ဆရာ”

ကျင်းယန်ကျွန်ုတ္ထု တွေ့ခဲ့ရသောနေရာကို ပြလိုက်လေ
သည်။ ဆရာဖြစ်သူက နှုတ်ခမ်းဂိုမဲ့လိုက်သည်။

“ဒီအနားမှာ လိုက်ရှာကြစမ်း”

သူတို့အားလုံး လူစွဲချို့ ရှာကြလေသည်။ ထင်းခိုး တစ်လုံးကျက်များသာ ကြောသွားသည်။ တို့အခါ သူ၏ဆေရာနှင့်တပည့်များ မှာလည်း လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

ကျင်းယန်ကျိန်နှင့် လုချွမ်းသည်လည်း တည်းခိုခန်းတစ်ခု၏ ဝင်ရောက်တည်းခိုနေကြသည်။ သူတို့သည် တစ်ညာတာ တည်းခိုပြီး နှင့်က်စာစားရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြလေသည်။

ကျင်းယန်ကျိန်နှင့် လုချွမ်းသည် ထိုတည်းခိုခန်း၌ပင် စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုတည်းခိုခန်း၌ အကောင်းဆုံး အစား အသောက်များ မှာစားကြ၏။

သို့သော် ခံတွင်းမတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဤဆိုင်၌ စားသောက်စရာ ရှားပါးပြီး အချက်အပြုတ်ကေလည်း ညွှန်းလွန်းလွှေ့ပေသည်။ လုချွမ်းက ကျင်းယန်ကျိန်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကျင်းယန်ကျို့... ဒီဆိုင်ကအစားအသောက်ကလည်း ညွှေ့တယ်၊ ကျူးပို့တော့ ဒီမှာ ကြောကြောဆက်နေရင် ငတ်တာနဲ့သေနော်းမယ်”

“ကျူးပို့ချို့ဆက်ကြမယ်”

လုချွမ်းက ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကောင်းတယ”

သူတို့သည် စားပွဲထိုးကို လျမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျသင့်ငွေတို့ ရှင်းပေးလိုက်သည်။ ကျင်းယန်ကျန်နှင့်လူချမ်းတို့သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြော်သည်။ ဦးနောက် သူတို့သည် တည်းခိုခန်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ထွက်ခွာလာစဉ် စားသောက်ဆိုင်၏စားပွဲတစ်လုံး၌ လူသုံးယောက်သည် သူတို့ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည်နေသည် ကို သူတို့ ဂရာမပြုမိခဲ့ပေါ်။

“မင်း သူတို့ကိုတွေ့တာ သေချာရဲ့လား”

ထိုလူက ဦးညွတ်လိုက်ပြီး ...

“သေချာပါတယ်၊ သူတို့ အခု အဲဒီစားသောက်ဆိုင်လေးရဲ့ အကျော်စုံစုံဘက်ကို ခရီးဆက်ထွက်သွားပါတယ်”

“ကောင်းပြီ ... ငါတို့ သူတို့လာမယ့်လမ်းကနေ သွားစောင့်နေမယ်”

သူတို့အားလုံးသည် ကျင်းယန်ကျန်တို့လာမည့်လမ်းကို မှန်း ကာ ခရီးထွက်လာကြော်လေသည်။ ဖြတ်လမ်းကိုသိထားသော လမ်းပြ က ဦးဆောင်ရှု ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

သူတို့အဖွဲ့သားအားလုံးသည် စုစုပေါင်း လူသုံးဆယ်ခုနှင့် ရှိ

လေသည်။ သူတို့အားလုံး၏လက်ထဲတွင် စားကိုယ်စီ၊ မြားကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ကာ ထွက်လာကြလေသည်။

သူတို့ ခရီးထွက်လာခဲ့ကြရာမှ လွင်ပြင်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိ လာကြလေသည်။ ထိုလွင်ပြင်၏ ခပ်လျမ်းလျမ်း၌ ကုန်းလေးများစွာ ရှိလေသည်။ ကုန်းနိမ့်နိမ့်ကလေးများ၏ နောက်ကွယ်၌ သူတို့အဖွဲ့သား(၃၀)ခန့်သည် ကျင်းယန်ကျင်းတို့အား အသုံးစွာနေကြ၏။

မကြာပါဘူ ...၊ လူနှစ်ယောက် မြစ်ကမ်းနံဘေးမှဖြတ်၍ လွင်ပြင်ကို စတင်ဖြတ်သန်း၍ လျောက်လျမ်းလာလေသည်။ ထိုလူ နှစ်ယောက်သည် သွက်လက်သောခြေလျမ်းများဖြင့် လျောက်လျမ်းလာလေသည်။ သူတို့ကား အခြားသူများမဟုတ်ပါ။

ကျင်းယန်ကျင်းနှင့် လုချွမ်းတို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် လွင်ပြင်ကို ဖြတ်ရသောကြောင့် ပူလောင်မှုကို ခံစားရလေသည်။ ထိုကြောင့် ခြေလျမ်းများကို ပေါ်သွက်သွက် လှပ်ရှားကာ လျောက်လာကြလေသည်။ ထိုစဉ်၌ ...

“ဟေ့ ... သူတို့ကို ဖမ်းလိုက်၊ မလွှတ်စေနဲ့”

ကျင်းယန်ကျင်းနှင့်လုချွမ်းသည် မထင်မှတ်ဘဲ အောက်ဟန်သံ များကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ရတ်တရက်မျို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

သူတို့သည် အသံကြားရာသို့ လှမ်းကြိည့်လိုက်သောအခါ လူပေါင်းသုံးဆယ်ခန့်သည် သူတို့ဆီသို့ ပြေးလာနေသည်ကို တွေ့မြင်

လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူများ၏လက်ထဲ၌ စားကိုယ်စီအနှင့် ပြေးလာကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှုလာပြီး လုချမ်းနှင့် ကျင်းယန်ကျန်ကို စတင်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

လုချမ်းက စားကို အသုံးကိုင်ဆောင်ထားရာမှ ဝင်လာ သောရန်သူကို ဆီးကြို့ခုတ်ပိုင်း လိုက်လေသည်။

“ယား”

‘ခြင် ... စွပ်’

“အား”

လုချမ်း၏စားအောက်၌ လူသုံးယောက်ခန့် အတုံးအရုံး လဲကျကျန်လေသည်။

ထိုသူတို့အဖွဲ့ထဲ၌ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ကျင်းယန်ကျန်ကို သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်လေသည်။ သို့သော် ကျင်းယန်ကျန်၏ လျင်မြန် မူကြောင့် သူ၏စားချက်က လွှဲချော်၍သွားလေသည်။

ကျင်းယန်ကျန်က သူ၏ယပ်တောင်ဖြင့် ထိုလူကို ရိုက်ချ လိုက်သည်။ သို့သော် ထိုသူက ကျင်းယန်ကျန်၏ရိုက်ချက်ကို လွယ် ကူစွာပင် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းယန်ကျန်သည် ယခုတစ်ဖန့် တရာစပ်ပြု၍ တိုက်ခိုက် လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သိုင်းကွက်နှစ်ကွက် သုံးကွက်လောက် အတွင်းမှာပင် ထိုသူသည် နောက်သို့ဆုတ်၍သွားရလေသည်။

တစ်ဖန် ကျင်းယန်ကျန်၏နိဘေးမှ ဝင်ရောက်ဝိုက်နိုက်လာ
သူများကို လက်ဝါးဖြင့်ရှိက်လိုက်ပြီး ယပ်တောင်ဖြင့်ပုတ်ချလိုက်လေ
သည်။ အနားသို့ကပ်လာသူတဲ့ဦးခန့် လွှဲစွဲစဉ်၍ လဲကျကျန်လေသည်။

နောက်ထပ် ဆယ်ဦးခန့်သည် တစ်ပြိုင်နက် ဝင်ရောက်
တိုက်နိုက်လိုက်လေသည်။ ကျင်းယန်ကျန်က ထိလူများကို ခုခံနေစဉ်
မှာပင် အင့်ကိုကိုစောင့်နေသော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ခုန့်ဝင်တိုက်
နိုက်လာလေသည်။

သို့သော် ကျန်လူများ အကျိန်ဝင်ရောက်တိုက်နိုက်ကြေားဖြင့်
ကျင်းယန်ကျန်မှာ သို့င်းကွက်များ အကွက်ကျေကျ မတိုက်နိုက်နိုင်ပါ
ချေ။ ရုတ်တရက်မှာပင် ...

‘ခွင် ခွင် ခွင်’

မြင်းစွာသံနှင့်အတူ ကြေားလိုက်ရလေသည်။ မြင်းစွာသံနှင့်
အတူ မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် သူတို့ထံသို့ အပြင်းနှင်လာနေသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

သူမသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး ကျင်းယန်ကျန်နှင့် တိုက်နိုက်
နေသော လူအများကို ဝင်ရောက်တိုက်နိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုကြောင့် သူမ၏အားချုတ်ငါးချက်ခန့်တွင် လူလေးငါးဦး
သည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားကြလေသည်။ ကျန်လူများကို ကျင်းယန်
ကျန်သည် လွှာယ်ကူစွာပင် ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ခဲ့သလေတွေ့သည်။

ယနိုင်ရှိနှင့်သည် သူမ ကြီးပြင်နဲ့သော အိမ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်
ပြန်လာခဲ့ရာမှ လမ်းတွင် ဤကဲ့သို့ ကြိုးခြင်းပြစ်သည်။

သူမသည် မြင်းပေါ်မှမဆင်းဘဲ လူဆယ်ယောက်ခန့်ကို
အန္တရာယ်မှ ကူညီပြောင်းပေးလိုက်လေသည်။

ယနိုင်ရှိနှင့် တိုက်ခိုက်နေခြင်းကို သူတို့၏အထဲမှ ဆရာဖြစ်
သူသည် မျက်မှားကြုတ်လိုက်လေသည်။ မည်သည့်မိန့်ကာလေး
က ဝင်ရောက်ကူညီနေခြင်းကို နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်နေစိ
သည်။

ထိုနောက် သူမသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာစဉ်မှာပင်
သူသည် ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ရန်အနေအထားဖြင့် အသင့်ပြင်လိုက်
လေသည်။

ယနိုင်ရှိနှင့်သည် ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်
သည်။ ထိုလူသည် သူမထံသို့ ပြာသံပေးရှု ခုန်ဝ်လာလေသည်။

“ကျား”

“ရှုံး ဖျပ် ဖျပ်”

သူမက ဝင်လာသောဓားချက်ကို ကျမ်းကျော်စွာဖြင့် ရှောင်
တိမ်းလိုက်လေသည်။ ထိုလူက ပထမတစ်ချက် မထိသဖြင့် နောက်
ထပ် သုံးလေးရှုက ဆင့်ရှု ခုတ်ပိုင်းလိုက်လေသည်။

‘ခြေ ခြေ ခြေ’

လူကိုမထိဘဲ ဓားဓားချင်း အပြန်အလှန် ထိတွေ့နေကြသည်။ ယန်းရှိရန်းသည် ထိုသူ၏လျှပ်စားမှုကို အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။ ထိုသူ၏ဟာကွက်ကို တွေ့လိုက်၏။ ထိုသူက ဓားကို ကျမ်းကျင်စွာ ကိုင်နိုင်တတ်သူဖြစ်သော်လည်း ဟာကွက်ကို မေ့လျှော့သွားလေသည်။ ဟာကွက်သည် ဓား၏အောက်ပိုင်း၌ တွေ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ခုက် လျှပ်စားလာစဉ် ဓား၏အောက်ပိုင်း ပိုင်တံတို့ ယန်းရှိရန်းက လျှပ်တစ်ပြတ် ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

သို့သော် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ လူတစ်ယောက်က သူ၏ဆရာကို ဝင်ရောက်တာကွယ်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ခြင်’

ဓားဓားချင်း ထိုသွားသည်။ ထိုလူမှာ မြေတိုးပြီးလိုမဲ့၍ ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ယန်းရှိရန်းမှာ ဓားချက်လွှာသွား၍ နောက်တစ်ဖန် တိုက်ကွက်ဆင်လိုက်လေသည်။ ထိုလူကလည်း သူ၏ဆရာရှုံးကွယ်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ခြင် ခြင်’

ယန်းရှိရန်း၏ဓားဖြင့် ထိုသူ၏ဓားမှာ ထိမိကြသည်။ ထို့နောက်တစ်ဖန် ထိုလူက မြေတိုးပေါ်မှတို့၍ ယန်းရှိရန်းထံ တစ်ဆင့် တိုး၍ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

‘ခြင်’

“အား”

ထိုလူသည် အသံတစ်ရွက်များအောက် လဲကျေသွားလေသည်။ ကျင်းယန်ကျွန်းသည် သူ၏ရှေ့မှုလူများကို တစ်ခကာအတွင်း မှာပင် တိုက်ခိုက်အောင်မြင်လေသည်။

ထိုအပြင် သူ့ရှေ့ခို့မီန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သူ့အား ဝင်ရောက်ကူညီ တိုက်ခိုက်နေ သည်ကို မြင်တွေ့ရလေသည်။

မီန်းကလေး၏သိုင်းပညာသည် အလွန်အဆင့်မြင့်သည် သိုင်းပညာများကို တွေ့ရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ခကာအတွင်းမှာပင် မီန်းကလေး၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လူဆယ် ယောက်ခန္ဓုမှာ အသက်ပျောက်စွဲချေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုကြောင့် သူက ထိုမီန်းကလေးကို စိတ်ချွော ထားလိုက်ပြီး လုဆြမ်းတို့ ပူပန်သွားလေသည်။ သူသည် လုဆြမ်းကို ရှာလိုက်သည်။ ထိုအခါ လုဆြမ်းသည် လူနှစ်ယောက်နှင့်တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့ရ လေသည်။

‘ခြင် ခြင် ... ခြင် ခြင်’

လုဆြမ်းနှင့်ထိုလူနှစ်ယောက်တို့သည် မည်သူမှု အနိုင်မရ ဘဲ တိုက်ခိုက်မှုသာ တာရည်နေလေသည်။ ထိုကြောင့် ကျင်းယန်ကျွန်းသည် လုဆြမ်းဆီသို့ ကူညီရန်ပြီးသွားလေသည်။

ထိုနာက် လုဆြမ်းနှင့်တိုက်ခိုက်နေသော နှစ်ယောက်တို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက သူ့ရှေ့ခို့ တပည့်များ ကျခုံးသွားကြသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ စိတ်ထဲ၌

ခံပြင်းသွားလေသည်။

“ကျား”

သည်တစ်ခါ သူသည် ဒြာသံပေးရှု တရာ့ကြမ်း ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ယန်းရိုက်း ခုန်းရှုရောင်လိုက်သည်။ ဖြေး
နောက် မြေပေါ်သို့ဖြန်အကျောင် ထိုလူကို ခြေထောက်ဖြင့် ဖြတ်၍
ကန်ထည့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် ပြန်လည်ခုခံရန် နောက်သို့ ခြေနှစ်လျမ်းခန့်
ဆုတ်လိုက်သည်။

ယန်းရိုက်းသည် သူမ၏လက်ထဲမှားပြင့် ရှေ့တိုးကာ ထိုလူ
၏ မျက်နှာဆီသို့ လှမ်းရှု ပင့်ကာ ပက်လိုက်သည်။ ထိုခေါင်းဆောင်
ဖြစ်သူသည် နောက်သို့ ထပ်မံဆုတ်လိုက်ပြန်သည်။

သည်တစ်ခါ အလွတ်မပေးဘဲ ယန်းရိုက်းသည် ထိုလူ၏ရင်ဝါ
တို့ ခုန်းရှု ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

‘ဂုဏ်’

ထိုလူ လဲကျသွားလေသည်။ သူ၏လက်ထဲမှားသည်
လည်း လွှန်ကျသွား၏။ တစ်ဖန် ယန်းရိုက်းမှာ ထိုလူပြန်ထမလာခင်ဗျာ
သူ၏ေားဖြင့် လျှော့တစ်ပြက် ခုန်းဝင်ကာ ရင်ဝကို ထိုးလိုက်လေသည်။

“ဟာ”

ထိုလူသည် မြေပေါ်၌ လျင်မြန်စွာလိုမ့်၍ ရှောင်တိမ်းပေး
လိုက်လေသည်။ ယန်းရိုက်းမှာ ဒွဲမလျှော့ဘဲ ဆက်လက်၍ တိုးဝင်ကာ

တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုနောက် ထိုလူ၏ခြေထောက်နှင့်ပေါင်တိုကို စားဖြင့်
လျမ်းထိုးလိုက်၏။ တာချို့နေရာများ၌ လက်ဖျုံးလက်ယောင်းများကို
စားဖြင့် မွှမ်းသက္ကား၌ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုလူသည် စားအက်ရှာကြောင့် သွေးများ ယိုစိမ့်လာလေ
သည်။ ထိုလူသည် အံကြိုတ်ကာ ကုန်း၏ ထလိုက်သည်။

သူသည် ယန်နီရှိန်းထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သော်လည်း
သူ၏ခြေထောက်သည် မခဲ့နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်သို့ ဒုးထောက်လျက်
လဲကျေသွားလေသည်။

ထိုအခွင့်ထောင်းကိုဖောင့်နေသော ယန်နီရှိန်းသည် စားကို
ကျေစကျေစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ ထိုလူ၏ရင်ဝကို လျမ်းထိုးလိုက်လေ
သည်။

“အား”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ မြေပေါ်သို့ ဒုးထောက်၏ တဗြိုဟ်
ဖြည်းခြေကျေသွားလေသည်။ ထိုလူ မြေကြီးပေါ် မြောက်လျက်မကျေ
ခင်မှာပင် ယန်နီရှိန်းသည် သူ၏စားကို ဆွဲနှုတ်လိုက်လေသည်။

ကျင်းယန်ကျေနှင့်က လုအုမ်းရင်ဆိုင်နေသာ လူနှစ်ယောက်ကို
အြေးရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပစ်လိုက်သည်။ လုအုမ်းသည် ကျင်းယန်ကျေနှင့်

ပခုံးတစ်ချက် တွန်ပြလိုက်သည်။

“ကျင်းယန်ကျန်တိုကတော့ သိုင်းပညာမှာ တော်ပါပေ
တယ်များ”

ကျင်းယန်ကျန်က လုချမ်းကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး ...

“မင်း တော်တော်ညီတာပဲ”

ထိုနောက် လုချမ်းနှင့်ကျင်းယန်ကျန်တို့သည် မိန့်းကလေး
ထံ လျောက်သွားကြလေသည်။ ထိုအခါ လုချမ်းက မိန့်းကလေးကို
ပြင်လိုက်သည်နှင့် ...

“ကျင်းယန် ...ဟို ဟို”

လုချမ်းက သိရှိနေသောအကြောင်းအရာကို လတ်တလော
သတိမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျင်းယန်ကျန်သည်
မိန့်းကလေးကိုကြည့်ကာ တွေ့ဝေနေလေသည်။

သူမ၏အလှကို တစ်ခါးကြည့်နေမိလေသည်။ သူ ဇာ
ချာစွာ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် အမှတ်မထင် သတိရာသွားလေသည်။

ဤမိန့်းကလေးသည် ယစ်တစ်ခါတွေ၊ ခုံစဉ်က ကြီးကျယ်
ခမ်းမှားသည့် ခြိုင်းကြီးထဲ၌ သူငြွေးသမီးကလေးတစ်ဦးအသွင် တွေ့
ရှိခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုအချိန်တွင်မူ သူမသည် လျှင်မြှိန်ထက်မြေကို၍ သွက်
လက်သော သိုင်းပျို့ဖြူမိန့်းကလေးအသွင် ပြောင်းနေသည်ကို သူက
အံသွားမိလေသည်။

ယန်ကျိုးသည် သူမကို မှတ်စီသွားသည်ဟု ရှိပါလိုက်
လေသည်။ သူမသည် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို စားဖြင့် သူတ်သင်ပြီးစီး
သည့်အချိန်တွင် သူမဆီသို့လာနေသော ကျင်းယန်ကျို့နှင့် လျှော်းကို
ပြင်တွေ့သွားလေသည်။

သူမလည်း အမှတ်မထင် ကျင်းယန်ကျို့ကို စိုက်ကြည့်နေစီ
သည်။ ထိုအနိက်မှာပင် ကျင်းယန်ကျို့သည်လည်း သူမကိုစိုက်ကြည့်
လိုက်စဉ် မျက်လုံးရှင်းဆုံးမြတ်သွားလေသည်။ သူ၏ရင်အစုံးစွဲ လိုက်ခနဲ့
ခုန်သွားလေသည်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိပါ။ ထိုအမျိုးသားနှင့် ဆုံတွေ့တိုင်း
တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ထူးဆန်းနေတတ်၏။

သူမသည် ရှုက်စွဲသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မျက်နှာချင်းမဆိုင်
ရဲသည်ကတစ်ကြောင်းနှင့် သူမ၏ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ကိစ္စမှား မပြီးစီး
သေးသည့်အကြောင်း စသည် အမျိုးမျိုးကိုထောက်၍ ကျင်းယန်ကျို့
တို့အနီးရောက်မလာခင် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်တက်လိုက်လေ
သည်။

ထိုနောက် သူမသည် မြင်းကိုခုန်းစိုင်း၍ စီးနှင့်သွားလေ
သည်။ ကျင်းယန်ကျို့သည် လျှပ်တစ်ပြက ခုန်တက်သွားသော
ကြောင့် မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်မှန်း စဉ်းစားမရတော့ပေါ့။ ထိုကြောင့်
ကမန်းကတန်း လျမ်းခေါ်လိုက်မြတ်သည်။

“မန်းကလေး ... ဟေ့ မန်းကလေး ... နော်းလေ”

ကျင်းယန်ကျန်၏ ရှိသာပြီးယောကုံးရီသသော အသံ
ပြောကြောင့် ယန်ရိရက်းမှာ တစ်ခုက်တွေတေသွားပြီး လျည့်ကြည့်
လိုက်စီသည်။ ထို့နောက် ဆူမသည် သက်ပြေားမောတစ်ချက်ကို ချု
လိုက်ပြီး မြင်းကို ဆက်လက်မောင်းနှင့်ကာ ခရီးဆက်သွားသည်။

လောကတွင် အရာရောတိုင်းသည် တစ်ခုသောဆန္ဒအတွက်
ကျန်တစ်ခုကို စွန့်လွှာပါရမည် မဟုတ်ပါလော့။

ကျင်းယန်ကျန်သည် မြင်းနှင့်မိန့်အာဝေးကို အုံပြေားမော
နာဖြင့် မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်လိုက်စီသည်။ လျှောမ်းသည် ရုတ်တရဂ်
လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ပြီး ...

‘ဖြောက်’

ကျင်းယန်ကျန်က စိတ်ကူးပျောက်သွား၍ လျှောမ်းကို လျည့်
ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲကျ”

လျှောမ်း မဲ့ပြီးတစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး ...

“ကျန်တော် မှတ်မိပြီ”

ကျင်းယန်ကျန်က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ...

“ဘာကိုမှတ်မိတာလဲ”

လျှောမ်းက ကျင်းယန်ကျန်ကိုပြီး၍ ...

“အဲဒီဓန်းကလေးကို ဘယ်မှာတွေ့ရှုးသလဲဆိုတာ သတိရ^{ပြီ}

ပြီ”

ကျင်းယန်ကျေနှစ်က ...

“ဒါမြားကွာ ... ငါက မင်းထက်တောင် အရင်သိသေးတယ်”

လုချမ်းကရယ်လျက် ...

“ပြောပါ၌း ဆရာကျင်းယန်ရယ် ... ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

ကျင်းယန်ကျေနှစ်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီး ...

“ငါတို့ အရင်တစ်ခါ မြို့တစ်ခြို့မှာ ပန်းသီးသွားရုံးစားတာလေ အဲဒီတုန်းက တွေ့ဖူးတာပေါ့”

လုချမ်းကမဲ့လျက် ...

“ဒါဖြင့် နောက်တွေ့ကော”

ကျင်းယန်ကျေနှစ်က ဓါးထောက်လျက် ...

“မင်း ဝေါ်နော်အတာပဲ၊ အခုတွေ့တာဖူ့၊ အားလုံးပေါင်း နှစ်ခါနှုပြီလေ”

လုချမ်းက အားရပါးရ ရယ်မောလိုတ်ပြီး ...

“အား ဟုာ ဟုာ ... ကျင်းယန် ဒီတစ်ခါ မှားသွားပြီပဲ”

ကျင်းယန်ကျေနှစ်က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ...

“မင်း ဘာကို သောာကျလို့ ရယ်တာလဲ၊ ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းတကော ဘယ်နဲ့ခါ တွေ့ဖူးလို့လဲ”

လုချမ်းက ရယ်မောရာမှုရပ်တာ ...

“အဟမ်း ... ကျိန်တော်ပြောပြီမယ်နော်၊ ပထမတစ်ခါက တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာကျင်းယန်ပြောတဲ့အတိုင်း၊ ပန်းသီးသွားနှီး

စားတုန်းက တွေ့ခဲ့တာပါ”

“အေးလေ ... အခုံတစ်ခါန္တဆို”

လူချွမ်းက လက်ကာပြေကာ ...

“အိုး ဆရာ ... ဆရာပြောတာ ခုတိယကတော့ မှားနေပါတယ်”

သူကပြောရင်းမှ စကားစရပ်လိုက်သည်။ ကျင်းယန်ကျွန်းသည် သိလိုကောဖြင့် ...

“ဆက်ပါဘီး”

“ခုတိယတစ်ခါကတော့ ကျွန်းတော်တို့ သူတောင်းစားတွေ နေတဲ့အိမ်တစ်ထိမိကို ရောက်ခဲ့တုန်းကလေ”

လူချွမ်းက စကားကိုရပ်ထား၏။ ကျင်းယန်ကျွန်းသည် အတွေးကို နက်နဲ့စွာ တွေးနေ၏။ ခေါင်းကုတ်၏ စဉ်းစား၏။ ကောင်းစွာ မမှတ်မိပါပေ။

“ငါ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိဘူးကွဲ”

လူချွမ်းက ခေါင်းညီတ်လျက် ...

“အဲဒီတုန်းက အဲဒီအိမ်မှာ ကြိုးတုပ်ထားတဲ့လူတစ်ယောက် ကို တွေ့ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ကျင်းယန်ကျွန်း ခေါင်းညီတ်လိုက်ပြီး ...

“အင်း ... တွေ့ခဲ့တယ်လေ”

“အဲဒီကြိုးတုပ်ထားတဲ့လူကို ကျွန်းတော်တို့ ကယ်ခဲ့တယ်

လေ”

ကျင်းယန်ကျွန်းခေါင်းညီတိလိုက်၏။

“အင်း ... အဲခါနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

လုဆြမ်းက လက်ဖျောက်တစ်ချက်ပါးကာ ...

“အဲဒီလူဟာ မိန်းကလေးပေါ့၊ ဆရာကျင်းယန်ကျွန်း အဓိ
တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ”

ကျင်းယန်ကျွန်း သေသေချာချာ တွေးတော်းစားနေ၏။

“ဒါဆို ငါတို့ သူ့ကိုတွေ့တာ သုံးပါရှိပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား”

လုဆြမ်းက ခေါင်းညီတိလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ကျင်းယန်ကျွန်းက လက်ကို နောက်ပစ်၍ ဖျောက်ရင်း ...

“အင်း ... ဒါဆို ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ငါနဲ့တွေ့တာ ထော်ထော်
ထူး ဆန်းတာပဲ”

ကျင်းယန်ကျွန်းက သူ၏စကားကို ခွဲ့ရပ်လိုက်၏။ ပထမ
တုန်းက တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ သူငွေးသမီးကို လှလှပပလေး၊ နောက်
တစ်ခေါတ်ကျတော့ လုံးဝ မမှတ်စီမံခိုင်လောက်အောင် သူတောင်းစား
ရပ်မျိုး ပေါက်နေသည်။

ယခုတစ်ဖန် ပြန်၍တွေ့ရသောအခါ သွက်လက်ဖျော်လတ်
၍ အင်မတန်မှ သိုင်းပညာခြားကျင်သော သိုင်းပျို့ပြု၍ကလေး
အသွင်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

လုချမ်းသည် ရတ်တရက် ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဆရာကျင်းယန် ... ဒီမိန်းကလေးကြည့်ရတာ သူ့ဘဝမှာ
ဘာအပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ မသိဘူးနော်”

ကျင်းယန်ကျွန်ုတ်က ...

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ အခုက္ခတေသူလည်း သိုင်းပညာ
အရမ်းတော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်ရော၊ ဘယ်
လောက်အဲ့ထြစရာကောင်းသလဲနော်”

လုချမ်းက ခေါင်းညီတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို အခု သူဘယ်ကိုဘွားတာလဲမသိဘူး”

ကျင်းယန်ကျွန်ုတ်က စိတ်ဝင်စားဘွားပြီး ...

“မင်းစကားကို ငါလည်း စိတ်ဝင်စားကယ်”

“ကျွန်ုတ်တို့ သူ့နောက်ကို လိုက်ဘွားကြည့်ရင် မကောင်း
ဘူးလား”

ကျင်းယန်ကျွန်ုတ်က လုချမ်းပြောစကားကိုလောက်ခံလိုက်သည်။
ထိမိန်းကလေး၏လျှပ်ရှားမှုက သူဖော်ထုတ်စုစုပေါင်းရသည့် အခက်
အခဲကြီးနှင့် ဆက်စပ်နေနိုင်သည်ဟု တွေးမိလေသည်။

ထိုကြောင့် ကျင်းယန်ကျွန်ုတ် ခေါင်းညီတ်လိုက်လေသည်။

“အေး ... ငါတို့ လိုက်ဘွားကြည့်ရအောင်”

ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် သူက ရှေ့မှုဘွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်
၏။ ထိုအခါ လုချမ်းသည်လည်း နောက်မှ အဆင်သင့်လိုက်ရန် ပြင်

ဆင်လိုက်လေသည်။ သို့သော် လူတို့သည် ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေ၏။
ပြေးသူက မြင်းနှင့်ဖြစ်ပြီး လိုက်ရန်ကြံ့ချယ်ထားသူများမှာ
ခြေထောက်နှင့်ပင် ဟောတ်ပါလော်။

ထိုတည်းခိုခန်းလေး၏ရွှေသို့ ယန်းရှိရှိန်း ရောက်ရှိလာလေ
သည်။ သူမသည် ဤတည်းခိုခန်း၏ ခွဲ့တည်းခိုကာ အနားယူ
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူမက အခန်းဘာစ်ခု နှားလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ထိုအခန်းသို့ တက်ရောက်သွားခဲ့ပြီး ခြေပစ်
လက်ပစ် အနားယူလိုက်လေသည်။

ထိုသို့အနားယူရင်းမှုပင် သူမ၏အတွေးနယ်ထဲသို့ လုလင်
ပျို၏မျက်နှာက သူမ၏မျက်လုံးအိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေ
သည်။ သူမက မျက်စိကို ဖုန်းမျက်ထားလိုက်သည်။

ယန်းရှိရှိန်းသည် သူ့ဘဝကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်လိုက်၏။
ကျော်းယန်းကျော်ကို စာတွေ့ကတည်းက မျက်ဝန်းမှ ပျောက်မသွားခဲ့ပါ
သော်။

သို့သော် ကံအကြောင်းမလျှ၍ ဘဝအမှာင်ထဲထဲ ဖြတ်
သန်းခဲ့ရပြီး အလွန်နိမ့်ကျေပြီး ခွေးပြေးပြေးခဲ့ရသောအချိန်တွင်မူ
ကယ်တင်ဆော်သူအဖြစ်ဖြင့် တစ်ကြိမ်ထပ်မံ တွေ့ဆုံးခဲ့ရသည်။

ယန်းရှိရှိန်းသည် သူမဖြင့်နေရသော လုလင်၏မျက်နှာကို

လိုက်လဲသောအပြီးဖြင့် ပြီးပြလိုက်လေသည်။

ချင်းမင်္ဂလာတော်းမှ ဒုတိယရိုက်းချုပ် ကိုရှိချွမ်းသည် သူသိုင်းလွှေကျန်ခဲ့ရာ ဗဟိုနေရာကို ယန်ခြိုင်း၏ ဧည့်ချယ်လိုက်လေသည်။

သူသည် သိုင်းပညာကို ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပို၍လေ့လာခဲ့ပြီး သူ၏ဆရာထံ၌လည်း သိုင်းပညာများကို ဆည်းမူးလေသည်။ သူ၏ စားမှ အလင်းရောင်ဖြာသိုင်းတွက်သည် မည်သူမျှမယ်ပြုင်နိုင်သော သိုင်းတွက်မဟုတ်ဟု ထင်ထားလေသည်။

သူသည် သိုင်းပညာကျမ်းကျင်လာသောအခါ သူ၏ဆရာမှ လွှဲ၍ ကျွန်ုပ်လူများနှင့် အမြတ်မီးယူ၍ပြုင်ချင်လေ့ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ၏သိုင်းပညာများ လျော့ပါးမသွားစေရန် အချိန်ရှိသော ဧည့်လွှေကျန်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ယား ... ယို အု”

‘ရှစ် ရှစ်’

ထိုစဉ်မှာပင် ...

“ဒုရိုက်းချုပ်ကြီးရှင့်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရှိသေကျိုးနှံစွာ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ မိန်းကလေးက အရိအသေပြုလိုက်ပြီး ...

“ထမင်းသံးဆောင်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ”

ကိုရှိခြင်းက ခေါင်းဆွဲတိလိုက်သည်။

“လာခဲ့မယ်”

မိန္ဒာကလေးသည် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားလေသည်။ ကိုရှိခြင်းသည် စားကိုသိမ်းကာ မိန္ဒာကလေးနှုနာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်လေသည်။

ကိုရှိခြင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့် သူ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ဝတ်ရှုတစ်ခုက လာရောက်လွှမ်းခြားပေးလေသည်။

ထို့နောက် ထမင်းစားခန်းသီသို့ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။ ထမင်းစားခန်း၌ စွမ်းသံဃား၊ ပန်းကန်သံဃားဖြင့် ရူညီနေသည်။

သူစားသောက်ရန်အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စီမံချက် လွှဲပေးပြီးဆင်ရေးဖြင့် ဖြစ်သည်။ ကိုရှိခြင်းဝင်လာသည်နှင့် အားလုံးပြုမှုတိတ်ဆိတ်သွားပြီး ထမင်းရိုင်း၌ ပြင်ပေးနေသူ သုံးယောက်များ နောက်သို့ဆုတ်၍ အရှိအသေပြုလုပ်လေသည်။

ကိုရှိခြင်းသည် ထမင်းစားပွဲရိုင်း၌ ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူစားသောက်ရန် စီစဉ်ထားသည့် စိတ်ကြိုက်ဟင်းလွှာများကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထမင်းကို ပန်းကန်လုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး တူကိုသေသပ်စွာကိုင်၍ အဆင်ပြုစွာ စားသောက်လိုက်လေသည်။ သူ့အတွက် အားလုံးမှာ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိပါပေ။

သို့င်းပညာ၌လည်းကောင်း၊ ရာထူးရာခံ၌ လည်းကောင်း၊

ထိုအပြင် စည်းစိမ်ခံစားမှုပါ အားလုံးသည် ဘူး၊ အတွက်ပြည့်စုံနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းယန်ကျွန်းနှင့်လုဆွဲမ်းတို့သည် ခနီးတစ်လျှောက်လုံး ပေါ်သွက်သွက် လျှောက်လာစီခွဲသော်လည်း မြေးနှင့်မိန်းကလေး၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရပါပေ။

သူတို့နှစ်ယောက် မြို့ကလေးတစ်မြို့၊ သို့ ဝင်ရောက်လာသောအချိန်တွင် အပြင်၌ မျှောင်စပြုနေလေပြီ။ ထိုမြို့ကလေးသည် အတန်အသင့်စည်ကားသော မြို့ကလေးတစ်မြို့၊ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းယန်ကျွန်းသည် တည်းနိခန်းတစ်ခု၏ တည်းနိရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ဟောင် လုဆွဲမ်း ... တည်းနိခန်းကိုရှာစမ်း၊ တည်းနိစန်းမှာ တည်းကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆော ... ကျွန်းတော်လည်း နားချင်ပြီ”

ကျင်းယန်ကျွန်းက မကျေမန်ပြုနိုင် ...

“မင်းကမတ္တာ အမြှေတမ်း နားချင်နေတဲ့အကောင်ပဲ”

ကျင်းယန်ကျွန်းသည် ရှေ့သို့သွက်လင်္ဂာ လျှောက်သွားလေသည်။ သူတို့သည် လမ်းအလျောက်ရင်းမှ အေးတစ်ဖက်တစ်ခုကို တွင် တည်းနိခန်းမှားကို ရှာနေလေသည်။

မကြောပါ လုချွမ်းမျက်နှာ ဝင်းတိန်သွား၏။

“ဆရာရေ ... ဟိုရှေ့မှာ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကြီး ရေးထားတယ်၊
တည်းခိုက်သာတဲ့ လာလာ”

ကျုင်းယန်ကျန်က လုချွမ်းပြရာသို့ လုမ်းကြည့်လိုက်လေ
သည်။ ထိုအနာက် သူတို့နှစ်ဦးသည် ခြေထောက်များကို သွက်လက်
စွာ လုမ်း၍ တည်းခိုက်သာဆိုသို့ ဦးတည်သွားကြလေတော့သည်။
တည်းခိုက်သာ ...”

ကျုင်းယန်ကျန်နှင့်လုချွမ်းတို့သည် တည်းခိုက်သာအတွင်း
သို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ညာတာ
နားခိုရန်အတွက် အစန်းတစ်ခု ငှားရမ်းလိုက်လေသည်။

ထိုအနာက် စားပွဲတစ်လုံး၌ သွားရောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။
ကားပွဲထိုးသည် အနီးသို့ရောက်ရှုလာပြီး ...

“ဘာများသုံးဆောင်ပါ၌ဦးမလဲခင်ဗျာ”

ကျုင်းယန်ကျန်သည် ...

“အေး ... ပေါက်စိန္တဲ့ နံရှုံးဟင်းပေးပါ”

သူတို့က စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာလိုက်လေသည်။
လုချွမ်းသည် ရောန်းကြော်းတစ်ခွက်ကို ငှဲသောက်လိုက်လေသည်။

“ဆရာ ... ကျွန်တော်တို့ သူ့အနာက်ကို ဘယ်လောက်ကြာ
ဖြား လိုက်ရမလဲ မသိဘူးနော်”

ကျုင်းယန်ကျန်က လုချွမ်းကိုကြည့်ကာ ...